

kinderen opdragen

Door: J.P. Van der Wolf

opdragen

Het opdragen van kinderen, zoals bij ons gebruikelijk is, vinden we in de Bijbel niet terug.

In het Oude Testament werden jongetjes **besneden** en daarmee gebracht in het verbond dat God met Abraham gesloten had. De besnijdenis, als teken van het verbond dat God wilde met het volk Israël. De kinderdoop in plaats van deze besnijdenis is in alle opzichten ontstaan uit een verkeerde gedachte, namelijk dat de gemeente in de plaats is gekomen van het verstrooide volk Israël. Maar Gods verbond met Abraham was niet bestemd voor andere volken.

In het Nieuwe Testament, bij het ontstaan van de gemeente, is alleen de doop op grond van het geloof een Bijbels gegeven.

Waarom dan kinderen opdragen?

Van oorsprong was het zo, dat de **eerstgeborene** zoon voor God afgezonderd moest worden. God had, na de tiende plaag in Egypte, ook recht op **hún** oudste zoon, die ontkomen was door het bloed van het lam. En God vraagt er om:

*“... de Here sprak tot Mozes: Heilig Mij **alle eerstgeborene**, die onder de Israëlieten het eerst uit de moederschoot voortkomen, zowel van mens als van dier; **zij zijn Mijn eigendom**...Gij zult al wat het eerst uit de moederschoot voortkomt, **de Here wijden**.”*
(Exodus 13:1,2,12)

Daarmee eist God de eerstgeborenen op, als offer. Maar omdat God beslist geen mensenoffer wil, regelde Hij dat op een andere manier.

“... ieder menselijke eerstgeborene onder uw zonen echter zult gij lossen.” (Ex. 13:13)

Dat kind werd “losgekocht” als hij één maand oud was tegen een bedrag van 5 sikkels, maar hij bleef wel bestemd voor de dienst van God.

“... alles, wat het eerst uit de moederschoot voortkomt van al wat leeft, hetgeen zij de Here aanbieden.....zal voor u zijn.” (Numm. 18:15)

God zegt tegen de priesters: Het zal voor jullie zijn...beschikbaar...geheiligd...

Dat heeft God even later veranderd.

*“Toen sprak de Here tot Mozes: Neem de **Leviëten** in plaats van alle eerstgeborenen onder de Israëlieten...opdat de Leviëten Mijn eigendom zijn.”* (Numm.3:44,45)

Nadat God, in de woestijn, Zijn wet, ofwel Zijn voorschriften, gegeven had, heeft God meteen deze verandering ingezet.

*“Toen zonderde de Here de stam der Leviëten af om de ark van het verbond des Heren te dragen, **vóór de Here te staan om Hem te dienen**, en in Zijn naam te zegenen tot op deze dag.”* (Deut. 10:8)

*“...Want de Here, uw God, heeft hem uit al uw stammen uitverkoren, opdat hij voor de Here zou staan en **dienst zou doen** in Zijn naam, hij en zijn zonen, altijd door...”*
(Deut. 18:5)

Zij namen de plaats in van alle eerstgeborenen, die gelost waren, in dienst van God.

In die betekenis werd ook Jezus naar de tempel gebracht, als eerstgeborene...

*“...En toen de dagen hunner reiniging naar de wet van Mozes vervuld waren, brachten zij Hem naar Jeruzalem om Hem de Here **voor te stellen**, gelijk geschreven staat in de wet des Heren: Al het eerstgeborene van het mannelijke geslacht zal heilig heten voor de Here, en om een offer te brengen...”* (Lukas 2:22,23)

In die betekenis hoefde Jezus geen dienst meer te doen, maar Hij werd wel apart gezet voor God, beschikbaar gesteld...ofwel opgedragen...

Dát...dat gegeven is overgenomen in het **opdragen** aan God.

Onze kinderen willen wij aan God beschikbaar stellen, zoals Jezus beschikbaar gesteld werd, om ze zo aan God voor te stellen. Het Griekse “*para- stesai*”, wat door de NBG vertaalt met “voorstellen”...en in de NBV met “aanbieden”..., betekent letterlijk iets van:

Zetten naast...

In bewaring geven bij...
Ten dienste stellen van...

Zo, volgens deze laatste betekenis, gebruikt Paulus dit woord o.a. in de Romeinenbrief:

*"... en **stelt uw leden niet langer als wapenen der ongerechtigheid ten dienste van de zonde, maar stelt u ten dienste van God..... en stelt uw leden als wapenen der gerechtigheid ten dienste van God.**" (Rom. 6:13-19)*

Naar de wet werden alleen de eerstgeborenen ten dienste van God gesteld. Wat daarvan in het leven zichtbaar werd is niet zo heel duidelijk. Vaak was er een roeping voor nodig, zoals bij Simson. Maar hoe letterlijk hebben Hanna en Elkana dat gedaan toen zij hun eerstgeborene, Samuël naar de tempel brachten en afstonden voor de dienst van God.

Dat is ook onze intentie. Dat is ook ons verlangen om ons kind, en niet alleen de eerste, in de dienst van God aan te bieden. Er mee instemmen dat God hem of haar mag gebruiken...

Dat **aanbieden**... dat **aanbevelen**... dat **opdragen**, doen we in het midden van de gemeente, zoals Jozef en Maria dat ook deden met Jezus, in de tempel. De gemeente mag het weten.

Want in het opdragen ligt het verzoek of de gemeente wil helpen... helpen om ons kind groot te brengen, op te voeden, bekwaam te maken tot die bediening.

"... om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus..." (Efeze 4:12,13)

Misschien moeten we dat onze kinderen heel duidelijk voorhouden, dat wij ze aan de Here hebben opgedragen...hen hebben aangeboden, aan God...in Gods dienst.

Dan is de keuze aan hem of haar. Dan mag hij/zij later laten zien, als hij/zij zich wil laten dopen, dat hij/zij bereid is tot deze dienst aan Jezus Christus, waar hij voor opgedragen is.